

Farkas Árpád

Nagy László, az ő tajtéksörényű ménjeivel

Voltam én harmadfű csikó a csihadó időben,
táltosos táncú, sohasem herélt-paripás;
csiklandta szűgyig érő szórfű fütyülőmet,
ha száguldtam nagy, szabad mezőkön, horhosokon át.

Nem zabra ment a játék! Megfontolt vihánc volt,
míg jászol elé kötni eljövének ők –
jó szűgyelős hámmal, nyereggel, zablával,
csikóbőrkabátban – a tűvé-tevők.

Maradtam volna hőkön, pányván, majszolván
holt szenet tenyérből, ha már enni kell.
De akkor por piroslott föl a láthatáron,
s felém zúdult Ő vadezüst hajával
s tajtéksörényű ménjeivel.

Patarobajuk eretnek ének nékem,
megváltó haramia-himnusz,
immáron minden időkbén az.
Bögessenek új s új csecsemőt a jászlak!
Új s új táltost a pirkadó parázsnak!
Zsibogjon mennybe a zab!

Véres havak

Havat ettem az éjjel, fuldoklón,
véres havat. Mondtátok, színezi majd
a torkomból feltörő vinnyogásokat;
ez itt a Duna jege, foncsora nincs még,
csak színe a földieperé, s az ott,
ki fej nélkül úszkál, pisztácia.
Nem ilyen ötórai teára hívtál,
kurva madonnám, s tálalni Dél-Európát
nem ily lavórban. Ez itt egy szerb láb,
ott horvát kar, magyar
szemgolyó. Nem ily békére vágytunk
hetvenegy nyarán, midőn Csurgón
harsogattuk fogunk közt a vérpiros
dinnyét annyian, furcsa nevűek,
nem ily Duna-medencét,
rég kidöglött palicsi tóval, eszéki
halászlét sok vérvörös laskával,
ott, hol volt még hely, „hol fölolvashatól”.
Rom már csak a vers és a város: s hullabűz!
Dicső avantgardjaim, ím, időtök eljőve!
Nyelv, mint kocsonyábabaló,
kitépve immár. Nem kell rágódni többé
„modern” emberi beszéden!
Géppuskák makogják dalaitokat.
Csak a szegények, legyenek parasztok,
költők, némulni nem tudó színészek,
kik hanyatt vágódnak most, tudják,
mily szertartás szerint temettetnek el.
Lázasan, a legmélyebb alázattal
nyelem a véres havat, torkom fölsebzí
egy-egy csontszilánk, de nem az fojtogat.
Nyugatot kellett nekünk, Új-Bizáncban?
Tessék, itt a friss hó, terítve kés-villa-géppisztoly,
villásreggelizzetek e pimaszul áruló-becsapó
tág és szép Európa ege alatt!

Kőrösi Csoma Sándor

Fanyar fickó voltam én örökké,
csontig fútt a szél, rongyolta minden álmom.
Nyítt bakancsom egy század peremén
cipelte füles sapkám és kopott nagykabátom.

Bennük laktam én. Huszonnégy oldalborda,
két lábszárcsont – lejárva, mondjuk, térdig.
A koponyámat, hogy megemeltem volna –
nem emlékszem. Nos, értik, akik értik.

A gerincemre öltözködtök lassan.
A szívdobogások is végül ideérnek,
de hogyha végigmennék most a Csíki utcán
füles sapkámban – kiröhögnétek!

Tudós csavargó voltam mindig, s vittem
nyakamban zacskónyit az omlós anyaföldből,
s hogy elkevert a szél itt Dardzsilingben,
már hallom, hogy a szívem dörömböl,

bújt, és jönnek lassú méltósággal értem
krumpliföldek, rétek, karcsú fák.

Töri szívemet, s szívem is a népet,
mely annyit bolygott vélem – s mégsem lelt hazát.